

[Socialministeren]

le, vi vælger eller bortvælger, det gælder venner osv. — ethvert valg er også et fravalg. Jeg tror, at mange misforståelser og mange overdrevne forestillinger om, hvordan tilværelsen er indrettet, ville forsvinde, hvis vi gjorde os det klart.

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det vil være nyttigt med dispensationsparagraffer i lovgivningen, og jeg er også enig med fru Lone Dybkjær i, at der ikke bør være hindringer i lovgivningen, der gør, at man ikke kan komme i gang med en nytænkning. Jeg tror, fru Lone Dybkjær kan have ret i, at sådan er vores lovgivning ikke indrettet, men så må vi tage det op efterhånden.

Jeg synes også, det ville være meget ønskeligt, og det vil jeg også forsøge at bidrage til, at de ideer og den tankegang, der præger vores debat her omkring børnene, også vil komme til at indgå i de politiske beslutninger, vi skal træffe i løbet af dette år og de kommende.

Hr. Tyroll havde en bemærkning om spørgsmålet om, hvorvidt det kostede flere eller færre penge. Det, at det ikke måtte koste flere penge, eller at man skulle i det væsentlige klare sig inden for de ressourcer, der er til rådighed, gjorde i virkeligheden hr. Tyroll skeptisk på forhånd. Det tror jeg er meget karakteristisk og også en karakteristisk forskel på socialdemokratiet og VS, nemlig at det kun er fremskridt, når vi bruger flere offentlige midler. Vi deler ikke den opfattelse.

Vi deler heller ikke den opfattelse, som både hr. Wilhjelm og hr. Tyroll gav udtryk for, nemlig at det, ligegyldigt hvilken indtægt man havde, ikke skulle koste noget at have børn. Vi mener, at dette spørgsmål såvel som andre spørgsmål i allerhøjeste grad også afhænger af den indtægt, de pågældende har. Vi tror ikke på, at det vil være muligt at give alle mennesker lige meget, og vi prioriterer at give de svageste grupper mest — det er det, fru Karen Thurø Hansen meget rigtigt har beskrevet som fordelingspolitik.

Tak til fru Lis Starcke for, at hun så klart i starten understregede nødvendigheden af den brede debat. Jeg tror, det var godt også at få trukket det frem i denne sammenhæng. Jeg er enig i de bemærkninger, fru Lis Starcke kom med vedrørende daginstitutionerne og daginstitutionsbetalingen, og det håber jeg at vi på et senere tidspunkt, når det udvalg,

vi har nedsat, er blevet færdigt, kan vende tilbage til.

Jeg skal nøjes med at takke fru Ebba Strange og fru Lilli Gyldenkilde for de præciseringer, der for fru Ebba Stranges vedkommende kom vedrørende det familieretlige og fra fru Lilli Gyldenkilde først og fremmest vedrørende arbejdstiden og den række af praktiske problemer, vi ville støde på her. Til det sidste kan jeg sige, at det er jo derfor, vi bl.a. har gjort opmærksom på, at socialministeren vil komme med en samlet redegørelse på dette område, men jeg synes, det var rart at få de præciseringer fra SFs side. De giver jo også et grundlag for at kunne gå videre.

Hr. Waldorff havde også det — kunne man næsten sige — sædvanlige udgangspunkt, nemlig at det var så frygtelig dårligt. Hr. Waldorff refererede til de kaserne, der slås op på nuværende tidspunkt og adskiller familierne, og man så ligesom for sig, at det for 30 eller 40 år siden havde været mægtig godt, for da havde familierne tid til at tage sig af hinanden, og da havde boligerne været så meget bedre. Det tror jeg såmænd ikke hr. Waldorff mener. Jeg er sikker på, at han bevæger sig rundt i København og ser gamle kvarterer. Derfor tror jeg egentlig mere, det var udtryk for et sædvanligt udgangspunkt, end det var udtryk for en realitetsopfattelse af, hvordan verden er.

Jeg synes, det var lidt ærgerligt, at hr. Waldorff, da han kom med sine sidste bemærkninger, hvor han refererede børns samværsmuligheder og den opdeltede tilværelse, hvor han refererede til andre former for institutioner, ikke var opmærksom på, at det faktisk er nogle af de samme ting, vi har forsøgt at understrege i regeringens redegørelse, og at det er det, der har været vores udgangspunkt for at sige, at det er nødvendigt med nogle forsøg og nogle åbninger, sådan at vi kan finde frem til nogle nye løsninger.

Fru Ingerlise Koefoed mente, at det, at vi havde lavet et særligt udvalg omkring kulturen, gjorde, at vi ikke havde taget det alvorligt. Ja, der kan man bare se; vi troede endda, at vi havde taget det særlig alvorligt ved at sørge for, at det blev særskilt behandlet. Det er da klart, at det, vi har forsøgt med dette arbejde fra børnekommissionens side og med regeringens redegørelse, har været at holde det sammen. Derfor synes jeg egentlig,